

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **Ch. Ch.**, státní příslušnost Čína, v ČR bytem P. 4, v řízení zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 1417/25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/50, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.7.2012, č.j. MV-64595-4/SO-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2012, č.j. MV-64595-4/SO-2012, kterým zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 5. 5. 2012, č.j. OAM-564-70/PP-2011 o zamítnutí žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žádost účastníka řízení byla zamítnuta dle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy proto, že se účastník řízení dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Správní orgán spatřuje účelovost jednání účastníka řízení jak v jeho vlastním jednání, tak v jednání paní S. Q., kdy jejich jednotlivé pokusy obcházení zákona na sebe navazují a směřují v obou případech k jedinému cíli, a to získat povolení k pobytu.

Žalobce vytýká žalovanému, že v rozhodnutí neuvádí žádné zásadní argumenty, kterými by vyvracel odvolání žalobce, a proto namítá, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, a to pro absenci základních právních úvah, i pro absolutní absenci úvah v souvislosti s přiměřeností napadeného rozhodnutí. Žalobce vytýká žalovanému, že neuvedl

konkrétní ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., které měl účastník řízení obcházet. Napadené rozhodnutí navíc neobsahuje výklad právního pojmu obcházení zákona. Napadené rozhodnutí je založeno na jakési soustavě subjektivních představ a domněnek správního orgánu o společenské škodlivosti jeho jednání, bez toho, aby toto vnitřní přesvědčení konkrétní oprávněné úřední osoby nacházelo oporu v právních předpisech. Nesouhlasí s tím, že je mu kladeno k tíži i jednání paní S. Q., neboť z ustanovení zákona vyplývá, že k zamítnutí žádosti může vést pouze obcházení zákona žadatelem. Pokud správní orgán založil své zamítavé rozhodnutí na jednání třetí osoby bez jakéhokoliv důkazu o tom, že žadatel se takového jednání účastnil, nelze označit napadené rozhodnutí jinak, než za nezákonné a nepřezkoumatelné. Stejně nepřezkoumatelným je odkaz správního orgánu na uložené rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť toto rozhodnutí bylo Městským soudem v Praze jako nezákonné zrušeno. Nepřezkoumatelným je třeba hodnotit závěr o obcházení zákona spočívající v tom, že žadatel podal žádost až v prosinci 2010 přestože znalecký posudek byl vypracován již 23. 5. 2010.

Žalobce je přesvědčen o tom, že správní orgán měl zkoumat zájem nezletilého, kterým se ale nijak nezabýval. Nezletilý je občanem České republiky, který má výlučné právo na území České republiky bez jakýchkoliv omezení pobývat a správní orgán nemůže toto jeho základní lidské právo omezovat. Žadatel žije s tímto občanem České republiky ve společné domácnosti, je jeho biologickým rodičem a existuje mezi nimi výrazné citové pouto. Za nepřezkoumatelné považuje strohé konstatování správního orgánu, že nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého nebo rodinného života a že rozhodnutím nebudou porušeny mezinárodní závazky České republiky. Závěrem konstatoval, že žalobce v podstatě nemá žádnou jinou reálnou možnost získat povolení k pobytu než povolení k přechodnému pobytu a jeho nevydání ve svých důsledcích znamená povinnost žalobce opustit dítě, ke kterému má prokazatelné biologické vazby. Závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí a uvedl, že k žádosti o povolení k přechodnému pobytu bylo přiloženo osvědčení o státním občanství L. S., nar. XX a znalecký posudek z oboru zdravotnictví – genetika, ze kterého vyplývá, že podle pravděpodobnosti otcovství $W = 99,9\%$, otcovství žalobce k nezletilé narozené z matky Q. S. lze pokládat za prakticky prokázané. Z kompletního spisového materiálu vyplývá, že v rodném listě nezletilé je uveden jako otec pan K. K. a že pan K. K. je otcem A. K., nar. XX občanky České republiky, která má matku Ch. S., nar. 30. 1. 1974, dále je otcem D. K., nar. 5. 2. 2008, občana České republiky, který má matku Z. Y., nar. XX. Dne 27. 11. 2009 byl vydán trestní příkaz 8 T 438/2009, kterým Obvodní soud pro Prahu 2 shledal vinným pana K. K., jelikož za odměnu 45 000 Kč, ze kterých obdržel 15 000 Kč, dne 10. 9. 2007 na Úřadu městské části Praha 10 se nechal zapsat jako údajný otec L. S. nar. 29. 8. 2007 matky S. Q. v úmyslu legalizovat její pobyt na území České republiky a S. Q. na základě toho, že je rodinným příslušníkem občana EU, bylo uděleno povolení k trvalému pobytu na území ČR. Bylo prokázáno, že v úmyslu získat majetkový prospěch pomáhal jinému k neoprávněnému pobytu na území republiky a spáchal takový čin opětovně. Účastník řízení dobrovolně předložil znalecký posudek, že je biologickým otcem nezletilé, čímž chtěl správní orgán utvrdit v rodinných vazbách. Takové jednání není dle žalovaného v souladu s veřejným zájmem, neboť je z něho patrné, že se otec i matka, kteří jsou státní příslušníci třetího státu, snaží o získání povolení k pobytu na území ČR za účelem soužití s dítětem, které získalo České státní občanství díky účelovému zapsání občana EU do rodného listu nezletilé L. S. To prokazuje přímou účelovost takového jednání. Žalovaný uvedl, že je nutno posoudit všechny

okolnosti individuálního případu, také že respektoval odpovědnost, práva a povinnosti rodičům, ale že Úmluva o právech dítěte připouští i oddělení dítěte od rodičů, to v článku 9 odst. 3. Členské státy za účelem udržování kontaktů dětí s rodiči, až na určité výjimky, uznávají právo dítěte a jeho rodičů opustit kteroukoliv zemi, i svou vlastní a vstoupit do své vlastní země. Právo opustit kteroukoliv zemi podléhá pouze takovým omezením, která stanoví zákon, která jsou nutná pro ochranu národní bezpečnosti, veřejného pořádku, veřejného zdraví nebo morálky, nebo práva svobod druhých a která jsou v souladu s ostatními právy uznávanými v této Úmluvě. V žádném případě Úmluva ale nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Neudělením pobytu nejsou porušeny příslušné články Úmluvy o právech dítěte. Pokud jde o práva na respektování rodinného a soukromého života přihlédl odvolací orgán i k příslušným článkům Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, sjednané v Římě dne 4. 11. 1950. Je nutno konstatovat, že podle článku 8 odst. 1 má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Nicméně článek 8 odst. 2 stanoví, že správní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. V daném případě žádost zamítl v souladu se zákonem, neboť bylo prokázáno, že žadatel se dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území.

Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků na výzvu soudu nevyjádřil nesouhlas s rozhodnutím bez jednání, soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního bez nařízení jednání.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé tyto podstatné skutečnosti:

Dne 21. 12. 2010 podal žalobce žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu a jako účel pobytu na území uvedl rodinný příslušník občana CZE/EU. Zmocněný zástupce žadatele v průvodním dopise uvedl, že účastník řízení žádá o přechodný pobyt dle ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Dne 22. 12. 2010 zaslal správní orgán druhému účastníkovi správního řízení paní S. Q. uvědomění o zahájení správního řízení o žádosti žalobce. Dne 24. 6. 2011 byl žadatel vyzván k odstranění vad žádosti výzvou, ve které uvedl, o jaké vady se jedná a jakým způsobem je žadatel může odstranit. V průběhu správního řízení vyžádal správní orgán zprávu o prošetření skutečnosti, zda žadatel žije ve společné domácnosti s nezletilou L. S., zda se podílí na její výchově, výživě, dále pak zjistil z informačního systému Policie ČR, že doba, po kterou byl žadatel evidován v evidenci nežádoucích osob, byla nově stanovena do 30. 3. 2011, že proběhl výslech žalobce i paní S. Q. Dále pak správní orgán zjistil, že matriční otec nezletilé L. S. K. K. je otcem celkem 4 dětí a matkami dvou z těchto dětí jsou čínské státní příslušnice, které na základě uznaného otcovství získaly povolení k pobytu na území ČR. Součástí spisu je trestní příkaz č.j. 8 T 438/2009 vydaný dne 27. 11. 2009 Obvodním soudem pro Prahu 2, dle kterého je K. K. vinen, že dne 10. 9. 2007 na Úřadu městské části Praha se nechal zapsat jako údajný otec L. S. matky S. Q. v úmyslu legalizovat její pobyt na území ČR. Na základě toho, že S. Q. je rodinným příslušníkem občana EU jí bylo uděleno povolení k trvalému pobytu na území ČR. Po provedeném správním řízení a učiněných zjištěních vydalo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky dne 7. 5. 2012 rozhodnutí, kterým zamítlo žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR, a povolení k přechodnému pobytu na území mu nevydal.

Pro provedeném řízení správní orgán dospěl k závěru, že došlo k naplnění ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť z jednání žadatele je zřejmá opakovaná snaha obejít zákon o pobytu cizinců s cílem získat povolení k pobytu na území. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců zamítla rozhodnutím ze dne 12. 7. 2012, č.j. MV-64595-4/SO-2012. Přitom konstatoval žalovaný, že **v rodném listě nezletilý je uveden jako otec pan K. K. a bylo také zjištěno, že se nechal zapsat jako údajný otec L. S. v úmyslu legalizovat její pobyt na území České republiky a paní S. Q. na základě toho, že je rodinným příslušníkem občana EU, bylo uděleno povolení k trvalému pobytu na území ČR.** Bylo tak prokázáno, že v úmyslu získat majetkový prospěch pomáhal jinému k neoprávněnému pobytu na území ČR a ten takový čin spáchal opětovně. Konstatoval, že **jednání žalobce a matky L. S. není v souladu s veřejným zájmem České republiky.** Závěrem pak posoudil postavení a ochranu práv nezletilý z hlediska Úmluvy o právech dítěte, a konstatoval, že se žalobce dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území a odkázal na závěry rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kde jsou podrobně popsány skutečnosti, ze kterých jasně vyplývá, jakým způsobem se účastník řízení takového jednání dopustil. Již před touto projednávanou žádostí si účastník řízení žádal o povolení k pobytu na území ČR za účelem sloučení se synem Č. M. a i v tomto případě bylo zjištěno, že do rodného listu nezletilého se nechal účastník řízení napsat účelově. Závěrem pak také odkázal na rozsudek Městského soudu ze dne 1. 4. 2011 č.j. 3A 18/2010-58, ze kterého zejména vyplývá, že „účelové otcovství“ plní stejnou funkci jako institut „účelového manželství“ a sice získat na území České republiky pobyt a legalizovat tak další pobyt na území ČR.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Věc soud posoudil takto:

Podle § 15a odst. 4 písm. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) se ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že

a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud

1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen trvalý či dlouhodobý pobyt, žil s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,
2. je občanem Evropské unie vyživovaný, nebo
3. se o sebe z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, anebo

b) má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

V daném případě žalobce podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, ve které uvedl, že účelem pobytu na území je skutečnost, že je rodinný příslušník občana CZE/EU a současně v průvodním dopisu uvedl, že žádá o přechodný pobyt dle ustanovení §

15a odst. 1 písm. b) z důvodu, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti, tedy nikoli z důvodu podle písm. a), tedy, že by byl rodičem občana EU. Podanou žalobou se domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu, kterým bylo pravomocně rozhodnuto o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky se závěrem, že je ze zjištěného jednání žalobce patrná opakovaná snaha obejít zákon o pobytu cizinců s cílem získat povolení na území.

Podle ust. § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu vztahují důvody podle § 87d odst. 1 obdobně.

Podle písm. c) tohoto ustanovení policie žádost dále zamítne, jestliže žadatel se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.

Ministerstvo vnitra zamítlo podanou žádost právě z důvodu, že došlo k naplnění ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť dospěl k závěru, že se otec i matka, kteří jsou státní příslušníci třetího státu, snaží o získání povolení k pobytu na území ČR za účelem soužití s dítětem, které získalo české státní občanství díky účelovému zapsání občana EU do rodného listu nezletilé L. S. To prokazuje přímou účelovost takového jednání.

Z uvedeného právního ustanovení, na základě něhož bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu, vyplývá, že zákonodárce ve snaze minimalizovat nežádoucí jednání cizinců (a občanů České republiky) začlenil do zákona o pobytu cizinců ustanovení, kterým hodlal zamezit tomu, aby byl cizincům udělován v České republice pobyt na základě tohoto jednání. **Zákon klade důraz na skutečnost, že se cizinec svým jednáním dopustí obcházení tohoto zákona a cílem jeho jednání je snaha o získání povolení k přechodnému pobytu na území.** Jako příklad takového jednání uvádí účelově uzavřené manželství nebo pokud účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství. To jsou ale pouze příklady jednání, které mohou být důvodem pro zamítnutí podané žádosti. **Správnímu orgánu ale nic nebrání, pokud jako účelové obcházení zákona po řádně provedeném správním řízení shledá i jiné jednání cizince.** Je zřejmé, že rozhodování o tom, kdo bude mít povolení pobyt na území státu, přísluší pouze státu samotnému, který je nadto oprávněn v rámci zákona, daných možností a s ohledem na mezinárodní závazky stanovit konkrétní pravidla. Aby uvedený mechanismus řádně fungoval, je nezbytné, aby při rozhodování o pobytových záležitostech byla příslušnému správnímu úřadu dána právním předpisem i možnost posoudit všechny okolnosti individuálního případu. **Soudy ve správním soudnictví již opakovaně judikovaly názor, že žádné z práv, uvedených v Listině základních práv a svobod, nezakládá cizinci nárok na jeho pobyt na území České republiky, neboť takové právo mají jen státní občané České republiky. Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky a je tudíž věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka na svém území s ohledem na vlastní zájmy.**

Z odůvodnění obou rozhodnutí v posuzované věci je patrné, že se správní úřady obou stupňů konkrétním jednáním žalobce podrobně zabývaly a toto jednání vyhodnotily z pohledu zákonem stanovených podmínek, přičemž skutkové závěry o jednání žalobce vycházejí z obsahu předloženého spisového materiálu a opírají se zejména o provedené dokazování.

Vzhledem k námitce žalobce, že žalovaný v rozhodnutí neuvádí žádné zásadní argumenty, kterými by vyvracel odvolání žalobce, nejprve považuje soud za nutné konstatovat, že správní řízení, tj. od podání žádosti až do pravomocného ukončení řízení, tvoří jeden celek, a je tedy nutno posuzovat obě rozhodnutí ve vzájemném kontextu.

Správní orgány při posouzení podané žádosti vycházely z toho, že žalobce k žádosti přiložil znalecký posudek, ze kterého vyplývá, že jeho otcovství k nezletilé L. S. lze pokládat prakticky za prokázané. Současně ale správní orgán zjistil, že v rodném listu nezletilé je jako otec uveden pan K. K. Současně zjistil, že K. K. je zapsán v dalších třech rodných listech nezletilých a že byl shledán vinným, že se nechal zapsat jako údajný otec L. S. v úmyslu legalizovat její pobyt na území ČR a matka nezletilé na základě toho, že je rodinným příslušníkem občana EU, získala povolení k trvalému pobytu na území ČR. **Z uvedeného je patrné, že dítě získalo české státní občanství díky účelovému zapsání občana EU do jeho rodného listu. Účelovost jednání žalobce proto zcela důvodně spatřuje žalovaný ve snaze žalobce získat oprávnění k pobytu na území ČR právě za účelem soužití s dítětem, které se občanem unie stalo prokazatelně na základě nezákonného jednání.** Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na skutková zjištění učiněná prvostupňovým správním orgánem, je tento postup zcela v souladu se zákonem. Soud proto neshledal důvodnou námitku žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, neboť tento své závěry o účelovém jednání učinil na základě řádně zjištěných skutečností a ve spojení s rozhodnutím prvního stupně je také odůvodnil přezkoumatelným způsobem.

Z podané žaloby je patrné, že žalobce pouze obecně namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, zpochybňuje tak zjištění učiněná správními orgány, ale sám neuvádí žádné konkrétní argumenty, kterými by tato zjištění zvrátil. K námitce, ve které pouze obecně namítá, že rozhodnutí žalovaného je v hrubém rozporu s § 2 odst. 1, § 3, § 4 odst. 2, 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, může pouze konstatovat, že takové nedostatky v obecné rovině nezjistil. Z hlediska konkrétní argumentace pak odkazuje na své závěry uvedené v dalších částech tohoto rozhodnutí. V obecné rovině soud uvádí, že neshledal rozpor rozhodnutí správních orgánů ani s § 3 správního řádu, neboť stav věci byl zjištěn dostatečně a pochybnosti o něm nevznikají. **Správní orgány nerozhodovaly na základě spekulací, nýbrž na základě shromážděných důkazů** (žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu včetně přiložených příloh, výpovědi žalobce a matky nezletilé, výsledky svědků, výsledky šetření v místě bydliště, výsledky šetření v informačních systémech, rozhodnutí - trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27.11.2009, č.j. 8T 438/2009)) **a jejich závěry učiněné na základě těchto důkazů nelze mít za nepřezkoumatelné.** Z rozhodnutí je jasné patrné, na základě jakých skutečností a dle jaké právní úpravy nebylo žalobci vyhověno.

Správní orgány si opatřily dostatečné podklady pro svůj závěr o opakované snaze žalobce obejít zákon, neboť z obsahu spisového materiálu je patrné, že žalobce vstoupil v roce na území ČR nelegálně bez platného víza, na území pobýval bez jakéhokoliv oprávnění až do roku 2007, kdy požádal o povolení k trvalému pobytu na území za účelem sloučení rodiny s občanem ČR, nezletilým M. Č., narozeného v roce 1997, v jehož rodném listě byl zapsán jako otec. Matka nezletilého tehdy uvedla, žalobce nebyl biologickým otcem nezletilého Mária a do rodného listu ho nechala zapsat za finanční odměnu. To je zcela nezpochybnitelné, neboť vzhledem k tomu, že žalobce vstoupil na území až v roce 2005, nemohl být v žádném případě otcem nezl. Č., který se narodil již v roce 2007.

Úvahy žalovaného i správního orgánu prvního stupně vycházejí z učiněných zjištění a proto se soud, na rozdíl od žalobce, nedomnívá, že by se jednalo o subjektivní domněnky správního orgánu. Z popsaného jednání žalobce vyplývá nejen opakované porušování zákonů

České republiky, ale skutečně i jeho opakovaná snaha o získání povolení k pobytu na území ČR v rozporu se zákonem o pobytu cizinců. Pokud žalobce jedná v rozporu se zákonem, je z podstaty takového jednání patrné, že takovým jednáním obchází zákon. Jeho snaha o získání povolení k pobytu na území je z jeho jednání zcela evidentní.

Správním orgánům nelze vytýkat ani to, že jednání žalobce posuzovaly i s ohledem na jednání dalších osob, tedy i paní S. Q., neboť teprve při posouzení vzájemných souvislostí si mohly učinit ucelený přehled o jednání žalobce a jeho úmyslech. Z předložených podkladů je patrné, že jednání žalobce i paní S. Q. směřovalo k získání povolení, když ona nejprve získala pro sebe trvalý pobyt jako matka občanky ČR po té, co účelově nechala zapsat do jejího rodného listu jako otce občana ČR, což bylo prokázáno mj. i v trestním řízení, a následně se snažila pomoci žalobci k získání povolení k přechodnému pobytu. Z jednání obou, tj. jak žalobce, tak i paní S. Q. je patrná snaha o získání povolení k pobytu i za účelem obejití zákona a takovému jednání není možné poskytnout právní ochranu. Správní orgán učinil na základě zjištěného zcela logické úvahy, které mají oporu ve správním spise. **V důsledku uvedeného je logický i závěr správního orgánu prvního stupně o tom, že pokud by žalobce své otcovství přiznával již od počátku, nemohlo by dojít k tomu, že by se dvěma občanům čínské státní příslušnost narodilo dítě se státní příslušností českou, ale jejich potomek by byl čínským státním příslušníkem.** Snahou žalobce i paní S. Q. tedy prokazatelně byl získání české státní příslušnosti pro dítě, aby potom následně mohli získat povolení k pobytu právě za účelem, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Nedůvodná je i námitka nepřezkoumatelnosti odkazu správního orgánu na rozhodnutí o správním vyhoštění, Toto rozhodnutí bylo sice zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4.10.2010, č.j. 6 Ca 350/2007, ale z obsahu rozsudku soud zjistil, že důvodem pro rozhodnutí o vyhoštění bylo zjištění, že žalobce pobýval na území ČR bez platného víza a podal žádost o povolení k trvalému pobytu pro občany Evropské unie a jejich rodinné příslušníky, a důvodem pro zrušení rozhodnutí bylo nikoli, že by se uvedených jednání žalobce nedopustil, ale že žalovaný dostatečně nevypořádal s pojmem veřejného pořádku a závažnosti jeho narušení žalobcem. Pokud se tedy žalovaný o vydaném rozhodnutí zmínil, je patrné, že tak učinil v souvislosti se zdůrazněním toho, že žalobce pobýval na území ČR nelegálně a že podání žádosti o povolení k trvalému pobytu bylo již dříve podáno účelově.

Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, který považuje za nepřezkoumatelný závěr správního orgánu, který poukázal na to, že žalobce měl znalecký posudek vypracován již v březnu 2010 a žádost podal až v prosinci. Z rozhodnutí vyplývá, že správní orgán tuto skutečnost pouze konstatoval a současně uvedl, že v té době si byl žalobce vědom toho, že je osobou nežádoucí a proto mu nemohlo být povolení k pobytu z tohoto důvodu uděleno. Dle soudu toto konstatování nemohlo ovlivnit rozhodnutí žalovaného v neprospěch žalobce.

Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že se správní orgán nezabýval zájmem nezletilého. Vzhledem k tomu, že právní úprava zákona o pobytu cizinců vychází z práva Evropské unie (§ 1 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), **poukázaly správní orgány správně na znění směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států** (dostupné z eur-lex.europa.eu). Současně ale odkázal žalovaný i na Úmluvu o právech dítěte, konkrétně na čl. 9 odst. 3, který připouští i oddělení dítěte od rodičů a právo dítěte udržovat s oběma rodiči pravidelné osobní kontakty. Jak správně ale žalovaný uvedl, nejsou neudělením pobytu

žalobci porušeny příslušné články Úmluvy o právech dítěte. Současně pak poukázal na obsah čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a dospěl k závěru, že je s ohledem na závažnost jednání, kterého se žalobce dopustil, nutné použít ustanovení odst. 2 tohoto článku, dle kterého může být ze zde uvedených důvodů omezeno i právo na respektování soukromého a rodinného života.

Ze shora uvedeného je patrné, že žalobce činí veškeré kroky k tomu, aby mohl za každou cenu zůstat na území ČR. Správní orgán se ve správním řízení zabýval všemi shromážděnými důkazy a vypořádal se se všemi zjištěnými skutečnostmi. Městský soud v Praze neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji dle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 SŘS a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. června 2015

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu